

Lluís Font i Olivé

Papers de la ruta de la seda

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2018

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2018-P-R-0298-0237

© del text: Lluís Font i Olivé

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2018

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Lluís Font i Olivé

Papers de la ruta de la seda

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2018

Als meus pares.

És un misteri molt gran. Per vosaltres, que també estimeu el petit príncep, com per mi, a l'univers no hi ha res d'igual si en algun lloc, no se sap on, un be que no coneixem s'ha menjat, o no, una rosa ...

Mireu el cel. Pregunteu-vos: ¿el be s'ha menjat la flor o no? I veureu com tot canvia...

Antoine de Saint-Exupéry, *El petit príncep*.

LLUÍS FONT I OLIVÉ

Lluís Font i Olivé va néixer a Torrelavit (Barcelona), l'any 1990. És llicenciat en Enginyeria Industrial per la Universitat Politècnica de Catalunya i també en Administració i Direcció d'Empreses per la Universitat Oberta de Catalunya.

Aquest recull de poemes és la seva primera obra publicada.

** * * *

Incorporam, en aquesta publicació, el poema *Bommaiah* de Lluís Font i Olivé, guardonat amb el segon premi al 6è Premi de Poesia Vila de Cambrils 2017.

El poemari *Papers de la ruta de la Seda*, de Lluís Font i Olivé, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XLII Premi de Poesia dels Premis Castelltix 2018. En foren jurats, Miquel Bezares Portell, Gabriel Janer Manila i Miquel Serra Roig.

Papers de la ruta de la seda

Papers de la ruta de la seda

*Vénen a fundar ciutats meravelloses,
a plantar llavors de flors que no hem vist mai.*

Manel Forcano

Aterratge forçós

Mai abans hauré vist tants ulls impúdics,
ulls com fars que cerquen una barca
llampant i rònega, a la deriva,
ulls com baobabs ben erms, despallats,
ignorants del pecat original.

Ulls curiosos que filmen talls de vides
furtades —després les editaran
i en faran novel·les edulcorades—,
amb un protagonista familiar:
nosaltres i aquesta vergonya infame
de saber-nos nus sense cap butxaca
on amagar la poma metzinosa.
I em caldrà cobrir-me d'un repel·lent
al contacte de mosquits i de bèsties,
notant que els seus ulls immunes perceben
paor a perdre la maleta que em porta.

I és quan cau la nit que la nostra pell
s'iguali, i les cicatrius que ens sotgen
no entenen de matisos del llenguatge.

Cicatris que han apressat a tancar-se,
enrojolides de mostrar-se nues
i selvàtiques, obertes, profundes,
memòries de textos de dies remots
en alfabet indestriables, sang
dessecada que prova d'esborrar-se.

Robinson Crusoe

Sagna un nin que s'avergonyeix de l'home
que li manllevarà la pell, caníbal,
sagna un nin que grava a la verge carn
un mapa de tots els tresors del món,
Robinson Crusoe, que és carn de pirates

Go slow, work in progress

A l'Anna i en Vicenç

Quan arribà s'hi va trobar un cartell
que deia que esperéssiu un miracle.

Avui hem fet visita al seu sepulcre,
i ens han omplert de joia uns nens menuts,
—que vés a saber qui els ha dit que estan
infestats d'una estranya malaltia—
d'una puresa que els grans no comprenen.

Diuen que els corre una sang metzinosa,
que més val que no siguin copsats, dàlits,
els intocables. Però ells juguen i canten,
festius, riallers. Són els fills de déu.

A mi, més tard, un cartell m'ha atiat
la cara, deia: «*go slow, work in progress*»,
i ja ningú gosa posar-ho en dubte.

Bommaiah

Aquest poema fou guardonat amb el segon premi
al 6è Premi de Poesia Vila de Cambrils 2017.

Ara que ens hem posat cara, per fi,
i que t'afanyes a rebre'm amb flors
—me les trauré, de pressa, en havent-nos
acomiatat, en veure que xopen,
i no convé que la roba s'amari—,
ara és quan veig que els pantalons que et donc
se't fan massa amples, que t'he disfressat
a mirall d'Occident. La teva fitxa
—Bommaiah, dinou anys, quatre germans—
no hi deia que les mosques, famèliques,
que ens volten, estan fent vetlla aquests dies
a la porta de casa, ja presenten
un estiu sec, que celebren amb pruija.

A les fotos forçaves nets somriures
esdentegats, paorós de revelar
la pesta del ramat, poruc de tu.

Ens fitem i ens abracem, i em recordes
les gràcies als meus pares. Ens separa
un alfabet i no pocs milers de milles
nàutiques, per més que una traductora
que a penes parla l'espanyol ho vulgui
despistar. Bommaiah, les teves dents,
bo i enrogides per un fluor càustic,
contenen veritats irrefutables.

Petit Bommaiah, són masses els déus
que diuen que han vingut a protegir-te,
amb collars d'ivori fets de dents verges.

Pluja monsònica

Fora està caient una
fina pluja monsònica,
en aquest aeroport
tan solemne, tan gris,
que em porta a la memòria
uns camps d'arròs i un sol
que aquí no han sigut mai.

Anem, mirem, tornem,
talment uns juli cèsars
anys ans la decadència,
talment colons bergants
a terres subjugades,
i ells, al fons dels seus ulls,
reverberen l'esglai
dels ancestres inermes.

I heu-nos aquí nosaltres,
pagant-ne els plats trencats,
compendi de la Història.
Tal volta ha estat l'error,
creure que eres la terra
salvatge, adés sotmesa,
i que mai gosaries
signar la independència.

I heu-nos aquí nosaltres:
fugir per no fugir,
trobar-nos a faltar
per dir-nos-ho de lluny,
que sempre és més senzill.

Gravàrem a l'arena

Gravàrem a l'arena texts prosaics,
ben just quatre paraules fugisseres
que foren empeses pel xarbotar
d'una mar que ve de segles enllà,
que és rèмора de molluscs ancestrals,
i que amb set infinita va engolir
aquells peus descalços entrelligats
que un dia varen ser amants l'un de l'altre,
que testimoniaren pluges d'estels,
que varen resistir el plors de l'engany,
que varen voler saber voler amar.

Mosquit tigre

El mosquit tempteja la geografia
íntima d'unes pells a la intempèrie,
a la cerca salvatge de la poma
—a l'edèn, res saben de la nuesa,
són ignorants encara dels perills
del pecat original, temptador—.

De primer, fitarà de cua d'ull
la llista de convidats a la festa;
en havent decidit, s'informarà
del seu tacte, de les seves ferides,
de la pell, de la dolçor de la sang.

Després s'abillarà amb les millors gales
i puntualment, com cada capvespre,
necessitat de l'aliment frugal
sortirà a la recerca d'una víctima
a la qual fer-li la dansa ancestral
—no en va ha practicat mil vegades
el difícil art de la seducció—.

El mosquit bé sap que la carn vol carn,
que la pols genera pols, que la vida
són set dies, i el conforta poder
creure per uns pocs instants que està exempt
del gir de la incansable roda del
temps.

Comerciants de la pols

Et veneren talment fossis un nou
déu —«*excuse me sir, where are you from, sir?*»—
expectants d'una resposta ingènua.
Ràpidament convertiran monedes
tot fent equivalències rutilants
que algú els ha dit, abans, il·luminant-los
els foscos rostres —innúmers els segles
que l'astre ardent els ha sedimentat
de pols d'or—, dos ulls com pedres llampants
i unes poques dents, caramellitzades.

Ells són els comerciants de la pols.
No porten diamants enlluernadors.
Són traficants de joies d'una argila
ancestral, resilient, cuneïforme.

Ells són els venedors de cucs de coure
fent la pròpia ruta de la seda
a cavall d'un *rickshaw* atapeït
per petits ídols ceràmics en voga.

Ells són els marco polos ambulants
que adesiara fantasiegen amb viatges
a ignotes illes gregues amb noms
impronunciables, on el món fineix.

Un miratge que serà interromput
per clàxons d'autos que foren fulgents.

I tu, amb un «*No, thanks, have a nice day*»
no esmorteiràs l'afany venedor,
ni el seu persistent somriure monòton
precedint el vetust joc de la cobra
que en veure la presa s'infla, exultant.

I tu: «d'aquí no passo», bo i sabent
que són paraules de fum diluint-se
en aquesta ciutat que tot s'ho menja,
entre els pèlags on els nins xipollegen
mentre els pares hi vinclen el llom i alters
malparlen de castes i lliuren fitxes
d'ivori a crupiers, comerciants de la pols.

Diògenes

Acumules bitllets de viatges exòtics
—colleccionista del síndrome de Diògenes—,
com si el trajecte expliqués alguna cosa
de la identitat del viatger, de les nafres
o de les fiblades d'alguns mosquits àvids,
dels tresors trobats en nits d'àrdues batalles.

En el fons de tu, temorós que l'oblit
s'apoderi dels teus ossos i s'endugui
aquelles imatges que a voltes rescates
del sofà estant —projecció particular
d'uns fets que ineluctablement també aniran
desdibuixant-se—, guardes papers per quan
ja no quedin més que lletres esgrogueïdes
d'algun vol que no tindrà hora ni camí.

Tot el què hi constarà serà el nom dels pares
de qui diuen que fores tu, sense accents,
un inici i un destí: alfa i omega.
No descriurà que et vas perdre per un temps,
intrèpid cercador d'aventures remotes,
tampoc hi dirà el què t'has deixat pel viatge,
ni els gemecs d'aquells nins al vagó del tren,
esguardant-te a l'empara d'un bocí de joia,
fotografiant amb la càmera el teu rostre,
delatant la geografia de la pell.

Rampoines

Com aquestes dues vaques que traginen
queviures, sacs d'arròs i un munt de ferralla
pel bell mig del gran suburbi que és l'immund
cul de moneda d'aquesta megalòpoli,
anem nosaltres carregats de rampoines
recelosos de perdre algun estri fútil.

Serem ben ancians en capir que l'esquena
ha cedit corbant pronunciadament,
i una hèrnia ens implora que deixem
arraconat allò que se'ns fa sobrer.

A la vora del fangal hi ha un indi nu
que, impertèrrit, solca al llot un breu missatge:
mai podrà agafar el vol una papallona
si abans no deixa el capoll que l'esclavitza.

